

Знанието е сила,
а силата може да убива

ИЗЧЕЗНАЛАТА БИБЛИОТЕКА

СВЕТОВЕН
БЕСТСЕЛЪР

А.М.ДИЙН

enthusiast

A. M. Dean
The Lost Library

Copyright © A. M. Dean 2012

First published 2012 by Pan Books
an imprint of Pan Macmillan, a division
of Macmillan Publishers Limited
Pan Macmillan, 20 New Wharf Road, London N1 9RR
Basingstoke and Oxford
Associated companies throughout the world
www.panmacmillan.com

А. М. Дийн
Изчезналата библиотека

© Мариана Христова, преводач, 2014

© Тони Ганчев, художник, 2014

© Enthusiast – запазна марка на „Алто комюникейшънс енд
пъблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-077-5

А.М.ДИЙН

ИЗЧЕЗНАЛАТА БИБЛИОТЕКА

Превела от английски
Мариана Христова

enthusiast
София 2014 г.

ПРОЛОГ

*Минесота, САЩ – 23.15 ч.
централно стандартно време*

Куршумът, пронизал белия му дроб, остана забит в гърдите, но възрастният човек вече не усещаше болка. Тя се бе превърнала във фокус, който остана траен дори след като в периферните очертания на зрението му предметите започнаха да се размиват.

Очакваше го. Арно Холмстранд знаеше, че ще дойдат – събитията от последната седмица не оставяха място за съмнение. Беше готов. Беше се наложило да побърза с приготовленията, но вече ги беше довършил. Беше подготвил всичко и бе постигнал това, което се искаше от него. Оставаше само да доведе до край последната задача и да се моли усилията му да не пропаднат.

Той се свлече в грубия кожен стол зад бюрото си. Махагоновата повърхност пред него сякаш блестеше и хвърляше мътна светлина в тъмния кабинет – странна красота в подобен момент.

Арно протегна ръце към книгата, която лежеше отворена на дървения плот, и за миг болката, която разкъсваше гърдите му, се върна. Тази необходима болка бе последно напомняне, че няма път назад – само напред, към края. Той се съсредоточи, прикова поглед в книгата, преброи

три страници. С цялата енергия, която успя да събере, ги откъсна.

В коридора отекнаха стъпки и Арно отново се съсредоточи. Извади позлатена сребърна запалка – подарък от сватбата на негов студент, на която беше кум преди много години – и я запали. Протегна страниците над малко кошче за боклук в краката си и доближи пламъка към тях. След миг той се разгоря. Арно пусна страниците в кошчето, погледна ги как се нагърчват и се поддават на оранжевите пламъци и се дръпна по-навътре в стола си.

Бе довършил и последното. Арно доближи ръце една до друга, преплете пръсти и погледна към вратата на кабинета си, която се отвори с трясък. Изражението на мъжа, който се изправи срещу него, беше стоманено, без никакви различими чувства. Той приглади черното кожено яке, очертаващо контурите на мускулестото му тяло, и бързо огледа стаята. Хвърли поглед към малкия огън в кошчето и насочи пистолет към гърдите на възрастния човек зад бюрото.

Арно вдигна глава и впери очи право в тези на противника си.

– Очаквах те.

Гласът му беше равен, изпълнен с успокоително чувство на авторитет. Застанал на прага, мъжът с пистолета не трепна. Макар че само преди секунди тичаше, сега дишането му се забави до спокоен ритъм.

Подигравателната фамилиарност изчезна от гласа на Арно и той стана съвсем делови.

– Успя да ме намериш. Това е повече, отколкото мога да кажа за другите. Но всичко ще свърши тук.

По-младият мъж погледна с любопитство към Арно и за момент се забави. Не очакваше старецът да прояви такава самоувереност, не и в този миг. Мигът на неговото

поражение. Но ето, седеше тук, съвсем спокоен, и това накара нападателя му да нервничи.

Натрапникът си пое въздух бавно и дълбоко. После без предупреждение изстреля два куршума един след друг в гърдите на Арно.

Тъмнината в стаята набъбна. Арно Холмстранд гледаше как фигурата на убиеца избледнява и започва да се върти, а после сякаш се отдръпва. Мракът се разрасна.

Сетне всичко се стопи.

*14 минути по-късно – Оксфорд, Англия
сряда сутринта, 05.29 ч. по Гринуич*

Часовниковата кула на старинната църква се извисяваше над града, който както обикновено бе започнал да се съживява. В стайте на колежите, заобикалящи площада, мъждукаха няколко лампи, а по Корнмаркет Стрийт се движеха камиони за доставка, за да снабдят магазините със стока за предстоящия ден. Луната беше увиснала ниско на небосклона, а нощта все още забулваше първия слънчев лъч.

Точно в 5.30 часа огромната желязна стрелка на часовника се премести напред. Зад металния диск малка дървена шпилка, нарочно вкарана между частите на старинния механизъм, се строши на две. Връвта, на която беше завързана, загуби силата на натиска и предметът, който поддържаше повесен високо над основата на кулата, започна грижливо координираното си падане.

Сто двайсет и четири спираловидни каменни стъпала по-надолу, в основата на кулата от XIII век, предметът се блъсна в дебелиите каменни плочи. Капсулата за взривяване, прикрепена към външния му ръб, подскочи от разтър-

сването и внимателно подготвеният детонатор се задвижи. Преди да е почервенял докрай, пакетът с бомбата се задейства и избухна с дивашка ярост.

Погълната от огромна огнена топка, старинната църква рухна.

ГЛАВА 1

*Минесота – 09.05 ч.
централно стандартно време*

Денят, който завинаги щеше да промени живота на професор Емили Уес, започна като всички други. Нищо не говореше за трагедия, нищо не показваше, че изобщо се е случило нещо. Вместо това тя започна сутринта си по същия начин, както всеки ден през семестъра: отиде на сутрешното си бягане, изнесе сутрешната си лекция, купи сутрешното си кафе; и все пак, дори докато ноздрите ѝ се изпълваха със същия тежък есенен въздух, който вдишваше всяка сутрин в кампуса на колежа „Карлтън“, изпита чувството, че нещо не е наред. Денят имаше ненормален оттенък, необичайно чувство, което не можеше да определи докрай.

– Добро утро на всички.

Тя излезе от централния коридор на триетажния комплекс „Лийтън Хол“, където се помещаваше Факултетът по религии, и мина през вратата, която водеше към кабинета ѝ – част от група кабинети, разположени около малко общо пространство, до което се стигаше през съвсем обикновена врата – „шушулка“, както настояваше местният диалект. Още четирима преподаватели имаха кабинети в шушулката и когато Емили влезе, всички те заедно с още един колега се бяха скупчили в един ъгъл.

Тя се усмихна, но групичката напълно беше погълнатата от приглушения си разговор. Някъде отвътре се чу едно „здравей“ необичайно дълго след нейния поздрав, но никой не се обърна да я поздрави. Точно в този миг тя осъзна, че цялата сутрин, от самото начало, е била наситена с особена атмосфера, която дотогава не бе успяла да привлече вниманието ѝ – странна тишина в коридорите, отклонени погледи и тревожни изражения на лицата на колегите ѝ.

Емили изрови ключовете си от чантата, спря пред редицата пощенски кутии и изпразни съдържанието на своята: рекламните съобщения от две седмици, които бе оставила да се натрупат. Ако трябваше да прибира тези боклуци всеки ден, просто нямаше да може да го понесе.

Зад нея колегите ѝ продължиха приглушения си разговор. Тя хвърли поглед през рамо, докато пъхаше малък ключ в ключалката на кабинета си.

– Един от разсилните го намерил тази сутрин – дочу тя да казва слаб, преднамерено нисък глас.

– Просто ми се струва невъзможно – отговори друг. – Та аз пих кафе с него едва вчера.

Маги Ларсън, професорът по християнска етика, изрече последната реплика, изглеждаше много сериозна.

„Не – помисли си Емили, като я погледна по-внимателно. – Има вид на разстроена.“ Любопитството ѝ се събуди, когато осъзна, че дори и тази дума не е правилната. „Не. Определено е уплашена.“

Емили остави ключа си завъртян наполовина в ключалката и се обърна към колегите си. Нещо бе погълнало вниманието им – нещо, което нито изглеждаше, нито звучеше добре.

– Извинете, не искам да съм груба, но какво става? – попита тя и ги приближи.

Странното напрежение във въздуха нарастваше с всяка дума, но Емили не беше сигурна как да се включи в разговора им, след като не са ѝ известни никакви подробности. Или дори основното.

Другите обаче нямаха намерение да я оставят в неведение.

– Май не си чула – отговори една от колегките ѝ.

Айлийн Мерин беше професор на пълен щат, специалист по Новия завет. Освен това беше член на комитета по назначенията, наел Емили, когато кандидатства за поста си преди почти две години. Оттогава Емили не бе спряла да изпитва дълбока привързаност към нея. Надяваше се един ден сребрилата коса да ѝ отива толкова, колкото на Айлийн.

– Май наистина не съм – потвърди Емили и отпи от картонената чаша със студено кафе. Сварено преди повече от час, то вече не бе приятно за пиене, но поднасянето на чашата към устните ѝ помогна да разчупи неловкостта на мига с нещо по-нормално. – Какво да съм чула?

– Нали познаваш Арно Холмстранд, от Историческия.

– Разбира се – отговори Емили. Всички познаваха водещия професор в Историческия факултет. Дори да не работеше едновременно в два факултета – по религия и по история, – Емили пак щеше да е чувала за най-видния и прочут учен в колежа. – Да не е открил още някой изчезнал ръкопис? Или са го депортирали от поредната страна в Близкия изток, задето е нарушил правилата по време на разкопките си?

Струваше ѝ се, че всеки път, когато чува името на Холмстранд, това се случва в контекста или на някое голямо откритие, или на истинско академично приключение.

– Не е разорил колежа по време на някое от пътуванията си, нали?

– Не, не – отвърна Айлийн и на лицето ѝ внезапно се изписа неловкост. Гласът ѝ се снижи до шепот: – Мъртъв е.

– Мъртъв! – възкликна Емили и поразбута колегите си, за да се озове в скупчилата се групичка, стъписана от новината. – Какво говориш? Кога? Как?

– Снощи. Смятат, че са го убили тук, в колежа.

– Не мислят, знаят – прекъсна я Джим Рейнълдс, специалист по протестантска реформация. – Убит е. Три изстрела право в гърдите, така чух. Както си е седял на бюрото си. Като че ли е работа на професионалист.

Кожата на Емили, по която допреди миг пълзяха странни тръпки, сега направо настръхна. Убийство в колежа „Карлтън“ беше нещо нечувано само по себе си. Но убийство на колега... новината я накара да изпита шок, примесен с истински страх.

– Убиецът го е гонил по коридора – добави Айлийн. – Пред кабинета му има кръв. Не съм поглеждала вътре.

Запъна се и погледна към Емили.

– Не видя ли полицаите в колежа?

Емили беше зашеметена от новината. Бе видяла полицейски коли, когато паркираше автомобила си преди сутрешната си лекция, но не им обърна особено внимание. Появата на органите на реда не е чак толкова необичайна за един колеж.

– Аз... не знаех защо са дошли – промълви тя и млъкна. – Защо Арно?

Не можеше да се сети какво друго да попита.

– Не това ме тревожи – обади се друг глас, тих и боязлив. Ема Ериксен бе специалист по история на религиите както Емили.

– А кое? – попита Емили.

– Безпокои ме следният въпрос: щом един от колегите ни е бил нападат и убит тук, в колежа, кой е следващият?

А. М. Дийн
ИЗЧЕЗНАЛАТА БИБЛИОТЕКА

Превод от английски *Мариана Христова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Тони Ганчев*
Предпечат *Анна Георгиева*

Английска. Първо издание
Формат 16/60x90. Печатни коли 31

ISBN 978-619-164-077-5

Издава enthusiast
Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат ФолиАрт

ИЗЧЕЗНАЛАТА БИБЛИОТЕКА

А.М.ДИЙН

**СВЕТОВЕН
БЕСТСЕЛЪР**

В престижен колеж е извършено жестоко убийство. Както изглежда – професионално. Емили Уес, специалист по история на религиите, получава завета на убития и се отправя на мисия: да разбули една от най-големите загадки в историята – местонахождението на великата Александрийска библиотека, един от най-прочутите центрове на знанието в древния свят. Но историческият план е само едната страна на събитията. След броени дни Емили се оказва замесена в световен заговор с невероятен мащаб, водещ чак до подстъпите към Белия дом. Безскрупулните му ръководители имат две цели: да се сдобият с невиджана досега власт и да присвоят огромните ресурси на библиотеката. За да ги постигнат обаче, трябва да минат през трупа на Емили Уес.

www.enthusiast.bg

9 786191 640775

Цена 15.00 лв.